

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2010

ΕΔΡΑ:
ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΟΥ 4
ΝΕΑ ΦΙΛΟΘΕΗ
ΑΘΗΝΑ 11 524

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΔΕΛΤΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΑΒΕΡΩΦΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 67 • ΕΤΟΣ 16^ο • ΚΩΔΙΚΟΣ ΜΜΕ 6396 • ΑΦΜ 999753680 • Ι.Α. ΑΘΗΝΩΝ

Ένα πρωινό για τα σχολεία της Ιμπραημίας

Την Κυριακή 30 Μαΐου στο άστυ Αιγυπτιωτών της Κηφισιάς, ο σύνδεσμός μας τίμησε τα σχολεία της Κοινότητας Ιμπραημίας.

Η τελετή άρχισε με επιμνημόσυνη δέηση από το Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Λεοντοπούλεως κ. Διονύσιο για τους ιδρυτές των σχολείων και τους εκπαιδευτικούς της Ιμπραημίας. Η δέηση έλαβε χώρα μπροστά στην αναθηματική στήλη που είχε τοποθετηθεί από το ΣΑΑΣΑ στην πλατεία Ηρώων του άστεως. Η συνέχεια της εκδήλωσης δόθηκε στο χώρο του αιγυπτιακού πολιτιστικού κέντρου Κηφισιάς.

Πρώτος πήρε το λόγο ο Πρόεδρος του φιλόξενου Οικοδομικού άστεως Αβερωφίτης καθηγητής κ. Γιώργος Οικονομίδης, που καλωσορίζοντας τους παρευρισκόμενους είπε λίγα λόγια για την εκδήλωση, που συνεχίζει να πραγματοποιείται σε καιρούς χαλεπούς.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο Πρόεδρος του ΣΑΑΣΑ, που μεταξύ άλλων είπε: «Στη σημερινή εποχή του Νομισματικού Μαγειρέματος, της παγκοσμιοποίησης, της ισοπέδωσης των ηθών και αξιών, της καταδυνάστευσης της γλώσσας μας προς διευκόλυνση των σύγχρονων δασκάλων και δημοσιογράφων, σήμερα που έγινε ηθικό ό,τι είναι νόμιμο και το ενδιαφέρον των πολιτών για την καθαριότητα και την ομορφιά περιορίζεται στο κατώφλι του σπιτιού τους είναι οξύμωρο να εί-

μαστε σήμερα οι κάποιοι λίγοι εδώ για να τιμήσουμε, όπως κάθε χρόνο, τους ιδρυτές σχολείων και δασκάλους, για φέτος, των δημοτικών σχολείων της Ιμπραημίας. Εμείς όμως θα επιμνημούμε». Και συνέχισε ο ίδιος, λέγοντας:

«Θα προσπαθήσω να σας πάω, για λίγο, 60 χρόνια πίσω στο φθινόπωρο του 1950. Μετά από αναγκαστική πολύμηνη παραμονή μου στο Νοσοκομείο Θεοχάρη Κότσικα, οι γονείς μου αποφάσισαν να μη συνεχίσω να φοιτώ στο πατριαρχικό δημοτικό του Πατατιμίδα, αλλά να πάω στη Δ' τάξη, στην Κοινότητα Ιμπραημίας. Έτσι, τη Δευτέρα 2 Οκτωβρίου του 50 διαβαίνω την πόρτα της Πρατοικείου σχολής.

Δάσκαλός μου ο Λεωνίδας Κουμα-

ριανός. Καμιά σαρανταριά είναι οι συμμαθητές μου. Μεταξύ αυτών, ο Ευθύμης Σουλογιάννης, ιστορικός, που στη συνέχεια θα μας μιλήσει για τους Ευεργέτες της Κοινότητας Ιμπραημίας, ο Πάνος Μαραγκόπουλος, ο Νίκος Αθρινός, ο Τάκης Ιωαννίδης, ο Μαλιαράκης, ο Λανίτης, ο Κωνσταντινίδης, ο Καλύκας και άλλοι.

Δάσκαλοι που ακόμα θυμάμαι, παρά τα 60 χρόνια που πέρασαν: Εκτός από τον Κουμαριανό, ο Ρουσόπουλος, ο Χήτος, ο Τεκτονίδης, η Σκούτη, ο Διακοφωτάκης, ο Χατζηφώτης, ο Ιερίδης και η Ιερίδου, ο Ιωαννίδης και τόσοι άλλοι.

Η συνέχεια στη σελίδα 2

Ένα πρωϊνό για τα σχολεία της Ιμπραημίας

Θέλω τώρα να σας θυμίσω λίγο τη χωροταξική διαμόρφωση των κτιρίων της Κοινότητας Ιμπραημίας: Διαβαίνοντας την κεντρική καγκελόπορτα βρίσκoοουν στην πετρόστρωτη αυλή που ένωνε όλα τα κτίρια του συγκροτήματος.

Αριστερά ήταν η Κοκκινάριος Δημοτική Θηλέων και η Πρατοίκειος Αρρένων, στο κέντρο ο Ναός των Ταξιαρχών και στο τέλος της έκτασης το μικρό κτίριο της Δαβαρακείου αρρένων. Όλα αυτά υφίστανται και σήμερα. Ο ναός των Ταξιαρχών δέχεται ακόμη το ποίμνιό του, τα τρία όμως σχολικά κτίρια, ελλείπει μαθητών νοικιάζονται από την Κοινότητα Αλεξανδρείας σε οργανισμό γαλλικής παιδείας.

Αν κλείσουμε, οι Ιμπραημιώτες, για λίγο τα μάτια, μπορεί να βρεθούμε στην αυλή εκείνης της εποχής. Είναι ώρα διαλείμματος, τα εκατοντάδες παιδιά έχουν ξεχυθεί για κάποια λεπτά έξω από την τάξη τους. Οι παιδικές φωνές πλημμυρίζουν την ατμόσφαιρα.

Στην αριστερή αυλή, τα κοριτσάκια απολαμβάνουν το κουτσό και άλλα το κυνηγητό. Πίσω από τον Ταξιάρχη, κοντά στις βρύσες, στη χωμάτινη αυλή, κάποιοι παίζουν μπίλιες, άλλοι κλέφτες και αστυνόμους. Μπροστά από την εκκλησία ένα τσούρμο πιτσιρικάκια, με μια μπάλα τένις, προσπαθούν να βάλουν γκολ. Ο Χατζηφώτης προσέχει να μη τραυματιστεί κάποιο παιδί, οι δάσκαλοι πήγαν για ανάσα και κάποιοι σιγάρο, ο διευθυντής Ρουσόπουλος, επιβλέπει τα πάντα ενώ στα μεγάφωνα ακούγονται τραγούδια της Σοφίας Βέμπο και της Κούλας Νικολαΐδου.

Κλείνοντας το πολύ σύντομο αυτό εικονικό ταξίδι στο παρελθόν, θέλω να σας εξωτερικεύσω μια σκέψη μου: Κρατώντας ζωντανά μέσα μας και αναγνωρίζοντας όλα όσα μας έδωσαν οι δάσκαλοι, οι ευεργέτες και η αλεξανδρινή παιδεία, μπορεί να χαρακτηριζόμαστε παλιομοδίτες, αλλά είναι πιο αν-

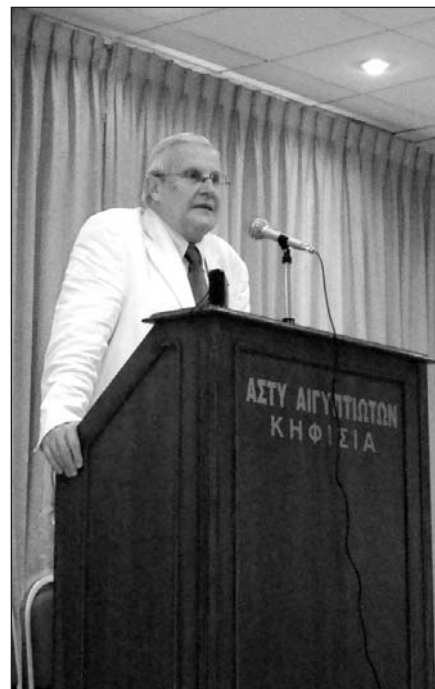

θρώπιнос αυτός ο χαρακτηρισμός από αυτόν του ιστοπεδωτικού μοντέρνου Έλληνα».

Στη συνέχεια, ο ιστορικός Ευθύμης Σουλογιάννης μιλώντας για τους Ευεργέτες της Ελληνικής Κοινότητας Ιμπραημίας, είπε μεταξύ άλλων τα εξής:

«Μια από τις Ελληνικές Κοινότητες στη Νεότερη Ιστορία της Αιγύπτου που μεγαλούργησε χάρη στους ευεργέτες της, υπήρξε και η Ελληνική Κοινότητα Ιμπραημίας στην Αλεξάνδρεια. Εξάλλου, έτσι λειτουργούσαν για σχεδόν 150 χρόνια όλα τα ελληνικά ιδρύματα κοινής ωφέλειας στον Ελληνισμό της Νειλοχώρας. Και αναφερόμαστε στα σχολεία, στους ναούς, στα γηροκομεία, στους οίκους ευγηρίας και στα άσυλα ανθρωπισμού κλπ. Ευεργέτες της Ελληνικής Κοινότητας Ιμπραημίας σε απλή αναφορά υπήρξαν οι εξής: ο Α. Πράτοικας, Μέγας Ευεργέτης της Κοινότητας: Ίδρυσε την Πρατοίκειο Δημοτική Σχολή Αρρένων και σήμερα Μικτή, ανήκουσα στην Ελληνική Κοινότητα Αλεξανδρείας (μετά τη συγχώνευση με αυτήν το 1972. Η Σχολή σήμερα έχει και το όνομα Τοσιτοαία, μαζί με την Πρατοίκειο). Χρ. Κασίμης και Εμμ. Κοκκινάρας, Μεγάλοι Ευερ-

γέτες της Κοινότητας: Ίδρυσαν αντίστοιχα τις Δημοτικές Σχολές Θηλέων Κασίμειο και Κοκκινάρειο. Σήμερα δεν λειτουργούν. Ζαχ. και Α. Δαβαράκης και οικογένεια, Μεγάλοι Ευεργέτες της Κοινότητας: Ίδρυσαν τη Δαβαράκειο Δημοτική Σχολή Αρρένων, καθώς και το Δαβαράκειο Γηροκομείο. Σήμερα δεν λειτουργούν. Ι. Μυριανθόπουλος,

Μέγας Ευεργέτης στην εκπαίδευση της Κοινότητας. Ξεν. Ιωαννίδης, Μέγας Ευεργέτης της Κοινότητας. Με χρήματά του οικοδομήθηκε ο Ι. Ναός των Ταξιαρχών που σήμερα λειτουργείται με τη φροντίδα του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και της Ελληνικής Κοινότητας Αλεξανδρείας, μετά τη συγχώνευση, που αναφέρθηκε πιο πάνω. Άλλοι ευεργέτες: Το ζεύγος Κουμίδη, η Χαρίκλεια Σακελλαρίου, η Δημαρχία Αλεξανδρείας, ο Δ. Ζαρίφης, ο Χ. Κυ-

πριάδης, ο Δ. Χάμος, ο Ζαφ. Μημτσός, ο Κ. Ιωακείμογλου, οι αδελφοί Ζαχάρη κ.ά. Κάποτε θα επανέλθω σε ειδική μελέτη που ήδη ετοιμάζεται με πλούσιο αρχαιακό ανέκδοτο υλικό».

Στη συνέχεια, μετά από παρότρυνση του Β. Βαγή για σαράντα ολόκληρα λεπτά, κάποιοι παρευρισκόμενοι, με πολύ συγκίνηση μας μετέφεραν στην Ιμπραημία και την Αλεξάνδρεια της εποχής εκείνης. Μίλησαν οι: Γ. Αλιανάκης, Μ. Μαυρίδου, Δ. Ροκίδου, Ν.

Βλαχάκης, Κ. Βρουλιωτάκης, Κ. Κιούσης, Μαυρίδης, Κ. Χαρθάλα, Κ. Τσιριγκούλη, Γ. Κατσιμπας και ο γιος του δάσκαλου Λεωνίδα Κουμαριανού με φωτογραφίες του πατέρα του.

Στην εκδήλωση παρέστησαν οι 2 πρώην δασκάλες της Ιμπραημίας η Μαρίνα Μαυρίδου και η Δέσποινα Ροκίδου, ο τ. Λυκείαρχης του Αβερωφείου Μάρκος Ραμός και ο δημοσιογράφος Γρηγόρης Καποκάκης.

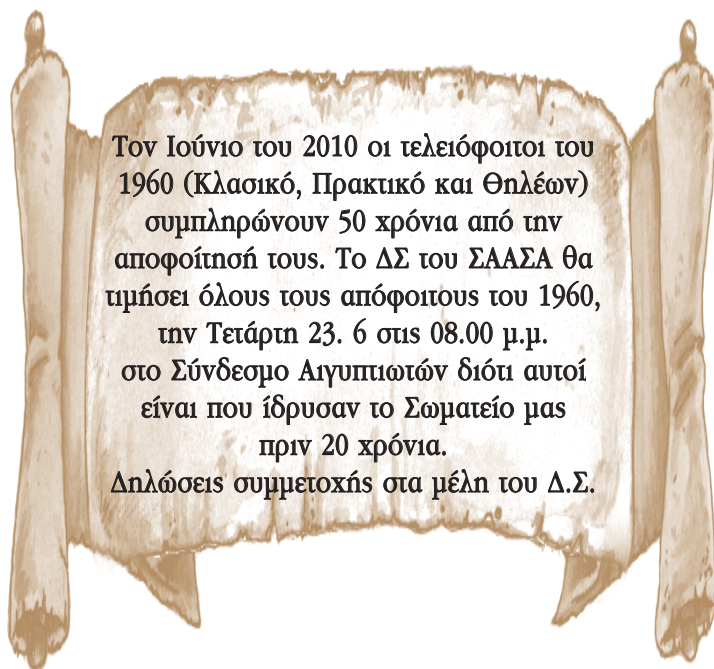
ΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

Συννεφιά χθες, σκοτεινιά σήμερα με το αύριο χωρίς καμιά ελπίδα μιας καλύτερης μέρας, είναι το συναίσθημα που μας έχει κυριεύσει κι έχει εγκατασταθεί στη ζωή μας ποιος ξέρει για πόσο ακόμα;

Μέσα στο βαρύ κλίμα που ζούμε, χωρίς καμιά ακτίνα φωτός, μικρά πράγματα έρχονται στη βαριά καθημερινότητα για να μας αφυπνίσουν και να αισθανθούμε, έστω για λίγο, τη ζεστασιά που έχει λείψει από την καρδιά μας και ότι είμαστε όντα με αισθήματα και ευαίσθητες που προσπαθεί με επιτυχία το σύστημα να μας κάνει να το ξεχάσουμε.

Και αναφέρομαι στην εκδήλωση που ο ΣΑΑΣΑ οργανώνει κάθε χρόνο, τιμώντας τους άξιους ανθρώπους που μας έμαθαν αυτά που σχεδόν ξεχάσαμε: την ιστορία, την πατρίδα και τον πολιτισμό μας. Ήταν πολύτιμη παρηγοριά, μια υπενθύμιση. Ευχαριστώ

Μ. Σ. Αλεξανδρινή Ιμπραημιώτση

Τον Ιούνιο του 2010 οι τελειόφοιτοι του 1960 (Κλασικό, Πρακτικό και Θηλέων) συμπληρώνουν 50 χρόνια από την αποφοίτησή τους. Το ΔΣ του ΣΑΑΣΑ θα τιμήσει όλους τους απόφοιτους του 1960, την Τετάρτη 23. 6 στις 08.00 μ.μ. στο Σύνδεσμο Αιγυπτιακών διότι αυτοί είναι που ίδρυσαν το Σωματείο μας πριν 20 χρόνια.
Δηλώσεις συμμετοχής στα μέλη του Δ.Σ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Τον Νοέμβριο η συνάντησή μας αντί Τετάρτη 24 θα γίνει Σάββατο 20/11 στις 9.00μ.μ.

Αγαπητό μέλος,

Το Δ.Σ του Σ.Α.Α.Σ.Α πιστεύει ότι η τριμηνιαία «ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ» που φθάνει στα χέρια σου είναι μέσον επικοινωνίας και αναμνήσεων, όπως επίσης και πληροφόρησης για τις δραστηριότητες του συνδέσμου μας. Για να φθάσει όμως αυτή η «ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ» στα χέρια σου έχει κάποιο σημαντικό κόστος για το σύνδεσμό μας, της τάξης των 3000.00€ ετησίως και ο βασικότερος τρόπος αντιμετώπισης αυτού του κόστους είναι η ετήσια συνδρομή σου των 10.00€.

Παρακαλούμε λοιπόν, μην ξεχνάς την ετήσια συνδρομή σου, την οποία μπορείς να στείλεις με τραπεζική επιταγή

στο όνομα της ταμίας μας **Ειρήνης Καλλιारेκοπούλου, στη διεύθυνση:**

Χατζηγιάννου 4 Ν.Φιλοθέη, Αθήνα 11524 ή με κατάθεση στην Εθνική Τράπεζα: αριθμός λογαριασμού

182/947154-55 στα ονόματα Ε. Καλλιारेκοπούλου και

Τ. Καραγιάννης. Σ' αυτήν την περίπτωση θα πρέπει να ενημερώσεις σχετικά την ταμία μας για την κατάθεσή σου, στα τηλέφωνα:

2106929149 ή 6973013800.

Επίσης, όσοι διαμένουν στην Ελλάδα μπορούν να στείλουν ταχυδρομική επιταγή στην Ειρήνη Καλλιारेκοπούλου, Χατζηγιάννου 4 Ν. Φιλοθέη, Αθήνα 11524.

**Με αβερωφίτικους χαιρετισμούς, Ο Πρόεδρος Βασίλης Βαγής
Ο Αντιπρόεδρος & Γ. Γραμματέας Τάκης Καραγιάννης**

Σχολικές

Στο ξετύλιγμα του κουβαριού των σχολικών μου αναμνήσεων δεν είναι δυνατόν να μην αναπολήσω και τις σχολικές εκδρομές. Τώρα δε που πλησιάζει η άνοιξη, θυμάμαι πόσο ένοιωθα ξεσηκωμένη και αναρωτιόμουνα για το που θα αποφάσιζε η Διοίκηση του Σχολείου να μας στείλει για την καθιερωμένη εκδρομή.

Σκέφθηκα, λοιπόν, να μοιραστώ μαζί σας μέσα από τις φιλόξενες σελίδες της εφημερίδας μας «ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ» αυτήν την αναπόληση, η οποία περιλαμβάνει εικόνες, εντυπώσεις ακόμη και συναισθήματα που απορρέανε από τις σχολικές μας εκδρομές. Πιστεύω πως όταν θα διαβάσετε τα παρακάτω, θα ξυπνήσουν και σε σας παρόμοιες αναμνήσεις, που μπορεί να ταυτιστούν με τις δικές μου. Στην ουσία όμως, θα είναι οι δικές σας προσωπικές νοσταλγίες.

Οι εκδρομές αποτελούσαν μέρος του παζλ του εκπαιδευτικού μας προγράμματος μέσα από το οποίο, πέραν του επιμορφωτικού χαρακτήρα τους, ερχόμασταν σε επαφή με τη φύση και τις ομορφιές της, αλλά και που σε ένα κλίμα χαλάρωσης και ψυχαγωγίας (αγωγής ψυχής) μάς δινόταν η ευκαιρία να καλλιεργήσουμε και να αναπτύξουμε καλύτερες και εποικοδομητικότερες σχέσεις μεταξύ μας, αλλά και με τους εκπαιδευτικούς μας

Τη σχολική εκδρομή την περίμενα, όπως προανέφερα, με λαχτάρα. Η όλη οργάνωση και προετοιμασία είχε τη χάρη της. Η μητέρα μου μού ετοίμαζε μια ποικιλία από ωραία σάντουιτς και μου τηγάνιζε κεφτεδάκια, τα οποία τοποθετούσε σε ειδικό θερμός για να διατηρούνται ζεστά. Κάποιο γλυκό για επιδόρπιο συμπλήρωνε το εκδρομικό μενού και δεν έλειπε και το σχετικό χαρτζιλίκι για την αγορά αναψυκτικού ή παγωτού. Φορούσα την ποδιά μου, σύμφωνα με τον κανονισμό, το εκδρομικό μου κασκετάκι, έπαιρνα και το γεμάτο με καλούδια σακιδιό μου και περίμενα στην αυλή του σχολείου, με όλες τις άλλες συμμαθήτριες και φίλες, την αναχώρησή μας. Από την ώρα που

επιβιβαζόμασταν στα λεωφορεία και μέχρι τον προορισμό μας, τραγουδούσαμε και για την ακρίβεια δεν έλειπε από το ρεπερτόριό μας το τραγούδι με τίτλο «Εκδρομές, εκδρομές, συχνά σαν πηγαίνω με αυτές κλπ. κλπ.» Όταν μεγαλώσαμε τραγουδούσαμε και τα “hits” της εποχής.

Οι αναμνήσεις μου από τις εκδρομές του Δημοτικού μου, της Κοκκινάρειου Σχολής της Ελληνικής Κοινότητας Ιβραημίας, περιλαμβάνουν ως προορισμούς το Μαριούτ, το Μεξ και τα κτήματα του Τσανακλή. Κανονικά θα έπρεπε να πηγαίναμε και στο Αμπουκίρ, αλλά όπως φαίνεται η μνήμη μου δεν το έχει καθαροκαταγράψει. Το Αμπουκίρ που θυμάμαι, σήμαινε οικογενειακές εξορμήσεις για ψάρι και θαλασσινά, αλλά και τις ολονυκτίες με τη γιαγιά μου για τη γιορτή των Αγίων Αναργύρων, προστατών της περιοχής.

Από τις τρεις προαναφερόμενες περιοχές έχω ωραίες εικόνες, πρώτα από όλα από το Μαριούτ. Το αγαπούσα αυτό το μέρος. Όταν βγαίναμε από την πόλη και συναντούσαμε την λίμνη του, μου ερχόντουσαν στο νου οι νόστιμες πάπιες που μαγείρευε η γιαγιά μου με πράσινες ελιές γιατί σε αυτή τη λίμνη, την κατάλληλη εποχή έβριθε το κυνήγι της πάπιας. Το Μαριούτ στα παιδικά μου μάτια ήταν μια όαση που γέμιζε την άνοιξη από παπαρούνες και κίτρινες μαργαρίτες. Είχε εξοχικά σπιτάκια, αλλά και τρία πανδοχεία-εστιατόρια, από τα οποία τα δύο ήταν ελληνικών συμφερόντων το «Ελ Αλαμίν» και του «Τροϊζή».

Το τρίτο ήταν το “Desert Home”, πιο κλασάτο, το οποίο, όπως λέγανε, είχε κτίσει ένας Ελβετός, επειδή η κόρη του

είχε θεραπευτεί στο Μαριούτ από τη φυματίωση. Πράγματι, το κλίμα του Μαριούτ ήταν ευεργετικό και εκεί πηγαίνανε οι γονείς μου τόσο εμένα όσο και τα αδελφια μου για ανάρρωση μετά από τις παιδικές ασθένειες που περνούσαμε. Πιο έξω από την αραιά κατοικημένη περιοχή του Μαριούτ υπήρχε ένα δάσος που όπως λέγανε πάλι, υπήρχαν αγέλες από ελάφια, τις γκαζέλες. Εκεί όμως, κάθε Σεπτέμβριο οι κυνηγοί έπιαναν δεκάδες αποδημητικά πουλιά, κυρίως ορτύκια.

Το πανδοχείο «Ελ Αλαμίν» μας φιλοξενούσε στο μεγάλο κήπο του, με τα τραπεζάκια, τις κούνιες και γενικά με τη ζεστή ελληνική ατμόσφαιρα. Παίζαμε, γελούσαμε, κάναμε περιπάτους σ’ ένα περιβάλλον υγιές και ασφαλές.

Ωραίες εικόνες και εντυπώσεις είχα αποκομίσει και από την εκδρομή στα κτήματα του Τσανακλή. Ήμουνα τελειόφοιτη, έκτη Δημοτικού. Με ξεναγό κάποιον υπεύθυνο των κτημάτων ονόματι Λυμπερίου, απόλαυσα τη θέα και την αξία των καλλιεργημένων εκτάσεων, την ομορφιά που προσέφερενε συστάδες δέντρων κατά μήκος ενός παραπόταμου του Νείλου. Κάτω από αυτά τα δέντρα στρώναμε για το πικνικ μας. Αξέχαστη θα μου μείνει και η εικόνα με τη γλυκιά μου φίλη και συμμαθήτρια Μαίρη Νεροκλείτου, όταν έβγαλε η αθεόφοβη από το σάκο της ένα μπουκαλάκι κρασί. Μην νομίζετε ότι το ήπιαμε. Απλούστατα η Μαιρούλα ήταν ένα κορίτσι έξω καρδιά και της άρεσαν τα καλαμπούρια. Ας είναι καλά καθώς και η οικογένειά της.

Την εκδρομή στο Μεξ δεν την είχα ευχαριστηθεί. Θυμάμαι ότι καταλήξαμε στο εστιατόριο “Seagull”. Ούτε ο χώ-

εκδρομές

Εικόνες,
εντυπώσεις,
συναισθήματα...

ρος ήταν άνετος, το περιβάλλον κάθε άλλο παρά ελκυστικό και ας ήταν πάνω στη θάλασσα, μυρίζανε πιο πέρα και τα βυρσοδεψεία και με το παιδικό μου μυαλό αναρωτήθηκα πολλές φορές γιατί οι δάσκαλοί μας είχαν διαλέξει αυτό το μέρος.

Στο Αβερλώφειο Γυμνάσιο οι εκδρομές μας είχαν προορισμό τα θερινά ανάκτορα του βασιλιά Φαρούκ στη Μοντάζα. Για τα εφηβικά μου μάτια η Μοντάζα αποτελούσε ένα παραθαλάσσιο παράδεισο. Όπου και αν έστρεφα το βλέμμα μου το ανθρώπινο χέρι είχε ζωγραφίσει και στολίσει το έδαφός του με λογιών λογιών πάρκα, άλση, με ποικιλία λουλουδιών, αλές κυρίως από φοίνικες, περίπτερα-κιάσκια καλοκτισμένα, λίμνες με νούφαρα, θερμοκήπια με πλούσια γκάμα φυτών, γέφυρες μέσα στη θάλασσα και φυσικά τα παλάτια και τις άλλες κτιριακές εγκαταστάσεις ειδικής αρχιτεκτονικής. Πράγματι, ο συνδυασμός πράσινου, -έστω και τεχνητού- και θάλασσας ήταν μεγαλείο. Στα καθιερωμένα μίας εκδρομής όπως βόλτες, ξενάγηση, φαγητό, είχε προστεθεί και ο χορός, αφού στο μεταξύ είχε γίνει μόδα το τρανζίστορ. Έτσι, μας δινόταν η ευκαιρία να χορέψουμε το ροκ εντ ρολ και το τσατσα που ήταν οι χοροί σουξέ της εποχής. Σας προσκαλώ να φανταστείτε την καθηγήτριά μας των Αγγλικών Δίδα Catherine Jones και το μαθηματικό μας Θεοφάνη Μπούσουλα, να χορεύουν ροκ. Μάλιστα. Τους ξεσηκώσαμε να χορέψουν και τα καταφέραμε. Η μαθητεία μας στο Γυμνάσιο έπρεπε να κλείσει με την τριήμερη εκδρομή στο Κάιρο.

Τα χρήματα γι αυτήν την εκδρομή τα

1957: Εκδρομή στη Μοντάζα -Β' Γυμνασίου

Κέντρο: γελά η Ν. Ιορδανίδου. Από αριστερά διακρίνονται οι Μ. Προβιά, Α. Καψάλη, Κ. Ζάγορα, Α. Φοινικιώτη, Δ. Ζώτου και όρθια πίσω η Δ. Μειμάρογλου. Από δεξιά διακρίνονται οι Ν. Λουράντου, Π. Πισσαρίδου, Σ. Αθερινού, Ν. Διγενή και όρθια πίσω η Α. Κουμπάρου.

μαζεύαμε από την πρώτη τάξη του Γυμνασίου. Όμως χρειαζόταν και μια ειδική καταβολή για να συμπληρωθεί το κόστος της εκδρομής.

Λόγοι οικογενειακοί και προσωπικοί δεν έπετρεπαν στο φιλότιμό μου και στην ιδιοσυγκρασία μου να συμμετάσχω σ' αυτήν την μεγάλη και τελευταία εκδρομή. Με λυπούσε η ιδέα, δεν λέω, αλλά δεν μπορούσα να κάμω αλλιώς. Τελικά όμως συμμετείχα και άξιζε τον κόπο. Ο άνθρωπος που με έπεισε και με βοήθησε υλικά και ηθικά να αλλάξω γνώμη ήταν ο καλός μου και αργότερα σύζυγός μου. Ποτέ δεν ξέχασα ούτε θα ξεχάσω αυτήν τη χειρονομία του και θέση του και θα τον ευγνωμονώ όσο ζω. Σαν τελειόφοιτος είχε απολαύσει

την εκδρομή του Καΐρου και το θεωρούσε άδικο να την στερηθώ, παρ' όλο που κατανοούσε τους λόγους και τις απόψεις μου για τη μη συμμετοχή μου. Ηθελε να με βγάλει από το αδιέξοδο και το κατάφερε.

Η εκδρομή του Καΐρου ήταν εποικοδομητική από κάθε άποψη. Μου δόθηκε η ευκαιρία να επισκεφθώ με τις συμμαθήτριάς μου τα κυριώτερα αξιοθέατα της Αιγυπτιακής Πρωτεύουσας, όπως τα Μουσεία της. Μου έκαμαν εντύπωση το Αρχαιολογικό και το Αγροτικό. Οι Πυραμίδες, η Σφίγγα, η Σιταντέλλα, ο Άγιος Γεώργιος ήταν χώροι ιστορικοί, που με γέμισαν με θαυμασμό. Ο ζωολογικός κήπος, οι κήποι του Χελουάν, το Μπαράζ, με έκαμαν

Σχολικές εκδρομές

να θαυμάσω τις τεχνολογικές δυνατότητες του ανθρώπου να αξιοποιεί τους χώρους και τη φύση. Τον ελεύθερο χρόνο μας μπορούσαμε να τον περάσουμε επισκεπτόμενες τις αγορές, όπως το Χαν ελ Χαλίλ. Προσωπικά δεν συμπαιθούσα τις εξορμήσεις για ψώνια. Προτιμούσα ένα παγωτό στο φημισμένο ζαχαροπλαστείο του "Groppi". Όμως αξέχαστο μου είχε μείνει ένα βράδυ που μας πήγανε σε ένα νυχτερινό κέντρο πάνω στον Νείλο το «Σάγκαρα». Εκείνο το βράδυ είχε πανσέληνο. Το φως του φεγγαριού και τα γύρω φώτα της πόλης, όπως έπεφταν στην επιφά-

νεια του νερού, την έκαμε να λάμπει σαν ένας απέραντος ασημένιος χιτώνας. Τέτοια ομορφιά δεν είναι εύκολο να ξεχαστεί.

Στο δρόμο της επιστροφής η καρδιά μου ήταν πλημμυρισμένη από λογίων συναισθήματα. Ήμουν χαρούμενη που έκλεισα τον κύκλο των σχολικών εκδρομών και είδα το Κάιρο από μια πιο ώριμη σκοπιά από ότι το είχα ζήσει λίγο και μικρή με τους γονείς και συγγενείς. Είχα και μια πίκρα γιατί σε λίγο καιρό και μετά την αποφοίτησή μου θα φεύγαμε οριστικά από την Αίγυπτο και ποιος μπορούσε τότε να μου διαβε-

βαιώσει αν θα ξανάβλεπα την Αίγυπτο. Ήμουν και συγκινημένη γιατί στο σπίτι θα με περίμενε και ο καλός μου, που θα ήθελε να του επιβεβαιώσω το πόσο με ωφέλησε από πάσης πλευράς η συμμετοχή μου στην εκδρομή. Ήμουν όμως και σίγουρη πως θα του ήμουν ευγνώμων σε όλη μου τη ζωή, έστω και αν η σχέση μας δεν είχε κάποια συνέχεια.

Με τα συναισθήματα αυτά της αγάπης και ευγνωμοσύνης κλείνω το κεφάλαιο των σχολικών εκδρομών από το σχετικό αρχείο των αναμνήσεών μου.

Νίνα Παπαναστασίου-Λουράντου

Για την παλιά μου φίλη

Στο «Πατριαρχικό Λύκειο», το Δημοτικό, ιδιωτικό σχολείο της Ευγενίας Παλαιολόγου-Πετρώνδα και Αικατερίνης Ρουσιά, την πρώτη μέρα, στην πρώτη τάξη, με έβαλαν στο ίδιο θρανίο με μια μινιατούρα υπερπολυτελείας. Δίπλα σ' ένα κοριτσάκι με υγρά, γελαστά μάτια κι αγγελικό πρόσωπο, πλαισιωμένο από καστανά, σγουρά μαλλιάκια, την Κάτια Λεοντίδου.

Η άγνωστη αυτή διπλανή μου έγινε σιγά-σιγά η φίλη μου η καλύτερη, η αχώριστη σύντροφος στα γέλια, στα διαβάσματα μα και στις σκανδαλιές. Και αργότερα, μεγαλώνοντας, καταλάβαμε τη θέση του μυστικοσύμβουλου η μία στην καρδιά της άλλης.

Η μαγική πόλη όπου γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε, άσκησε γενικότερα μια μαγική επίδραση στους φτωχούς Έλληνες μετανάστες κατοίκους της. Σε σύντομο σχετικά χρονικό διάστημα, τους μετέτρεψε σε bons viveurs με την επικούρεια σημασία του όρου. Σε ανθρώπους που δεν αρκούνται στην

απόλαυση των υλικών αγαθών, αλλά αναζητούν την ευχαρίστηση και στα πνευματικά.

Έτσι, η μέση αλεξανδρινή οικογένεια, φρόντιζε να μην για την «ανειμένη δίαιτα» των παιδιών της, αλλά παράλληλα τους άνοιγε διάπλατα πόρτες και παράθυρα προς την παιδεία, την τέχνη, και τον αθλητισμό.

Η Κάτια μου όμως δεν ανήκε στη μέση αλεξανδρινή οικογένεια.

Ανατράφηκε σε μια εξαιρετικά ευκατάστατη οικογένεια, με νταντά, με σωφέρ, με σουφράγκι, με υπεραφθονία αγαθών και μέσων.

Το στερητικό άλφα της α-φθονίας έπαιξε τον ιδιαίτερο ρόλο του στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς της, κρατώντας την μακριά από κάθε έννοια φθόνου και κακότητας. Η περιβάλλουσα άνεση δεν παρέμεινε απλά κάτι έξω από αυτήν, όπως συχνά συμβαίνει, αλλά εισέβαλε μέσα της και συνέβαλε θετικά στη δημιουργία ενός καλού κοριτσιού. Μιας χρυσής κοπέ-

λας. Μιας φινετσάτης κυρίας με ψυχική ευγένεια και κομψότητα τρόπων, μη στερούμενης βέβαια της αλεξανδρινής διπλωματίας.

Χωρίς αμφιβολία, καθοριστική ήταν η συμβολή της οικογένειάς της. Ιδιαίτερα της μητέρας της, γιατί η Κάτια και ο αδελφός της, ο Μάρκος, έχασαν τον πατέρα τους πολύ-πολύ μικροί. Η κυρία Ευτυχία χάριζε χαρά σ' όποιον δεχόταν στο ανοιχτό, εύχαρο σπίτι τους.

Θυμάμαι τα αστραφτερά, σκούρα μάτια τους να μας κοιτάζουν, άλλοτε εξεταστικά και άλλοτε μειλίχια.

Θυμάμαι τα περιποιημένα χέρια της, τα έντονα γραμμένα χείλια της, ακόμα και το χρώμα του σαγον της.

Θυμάμαι πολλές από τις συμβουλές της. Όταν μας έβλεπε να παραστολιζόμαστε και να πασαλειβόμαστε, μας έλεγε λέγοντας πως η μεγαλύτερη πολυτέλεια είναι η απλότητα. Δεν το ξεχνώ.

Η κ. Ευτυχία έφυγε από τη ζωή, α-

φού εξόπλισε τα παιδιά της με αρχές και αξίες, για να ζήσουν τη ζωή κατά το δυνατόν ευτυχισμένα.

Με την Κάτια περάσαμε ζωντανές νεανικές ώρες, απολαυστικές στιγμές! Τι να μας πρωτοθυμηθώ!

Να χορεύουμε ντυμένες καλικάντζαροι στο Μωχάμεντ Άλη με την Πόπη και τη Λένα;

Να προσπαθούμε να μάθουμε rock and roll και τα λόγια του «Volare»;

Να αντιγράψουμε στις εξετάσεις; Τα ι-διαίτερα με τον κ. Γιασίν, για να πάρουμε απολυτήριο δημοτικού στα αραβικά; Να κρυφοκαπνίζουμε; Να με κατακαίει με τη χαλάουσα;

Να επισημαίνουμε τους ωραίους συμμαθητές μας;

Να κόβουμε τις βλεφαρίδες μας για να μακρύνουν και να πυκνώσουν;

Να πείθουμε τη νταντά της να μην καθίσει δίπλα μας στο σινεμά, ούτε να περπατάει δίπλα μας στο δρόμο, για να δείχνουμε μεγάλες και ελεύθερες; Αν και το χειρότερο ήταν να μας συνοδεύει ο Μάρκος. Τότε την είχαμε άσχημα. Ούτε δεξιά τα μάτια, ούτε αριστερά και ούτε πολλά-πολλά χαχανητά στους δρόμους.

Αλησμόνητη θα μου μείνει η παράσταση στο θέατρο παράστασης του Αριστοφάνη. Συνοδευόμασταν από τη μητέρα της και το σύζυγό της. Δεν πιστεύαμε στα μάτια και στα αυτιά μας, ακούγοντας τις Αριστοφανικές αθυροστομίες και βλέποντας τα δρώμενα επί σκηνής.

Στην αρχή αλληλοκοιταζόμασταν πονηρά και αμήχανα. Στη συνέχεια αρχίζαμε να γελάμε κάτω από τα μουστάκια μας. Ένα πραγματικό μαρτύριο! Γιατί, πόσο μπορούν να κρατηθούν τα γέλια, ιδιαίτερα που θέλαμε να παριστάνουμε τις αθώες περισσότερες που δεν αντιλαμβάνονται τις πονηριές του Αριστοφάνη!

Αρχίσαμε να πετάμε κάτω μαντηλάκια, καραμέλες, τσαντάκια, για να σκυβούμε τάχα να τα πιάσουμε και σκυμμένες, στα κρυφά και κουτουλώντας, ξεκαρδιζόμασταν στα γέλια.

Η Κάτια με την οικογένειά της, εγκατέλειψαν την Αλεξάνδρεια, για να επαναπατριστούν, τρία χρόνια νωρίτερα από τη δική μου οικογένεια.

Είχε ήδη αρχίσει η στενάχωρη περίοδος των αποχαιρετισμών.

Αποχαιρετώντας την Κάτια, αποχαιρέτούσα κι ένα μικρό κομμάτι της Αλεξάνδρειας που έφευγε μακριά μου και την έχανα, καθώς και τα αμέριμνα παιδικά και πρώτα νεανικά μου χρόνια.

Η αναχώρησή της κατά κάποιο τρόπο ανέτρεψε μέσα μου την έννοια των μέχρι τότε θεωρούμενων σταθερών. Τη θέση των βεβαιοτήτων κατέλαβε η αβεβαιότητα. Τη θέση της ασφάλειας η ανασφάλεια, η αίσθηση της ρευστότητας των πραγμάτων.

Ανησυχούσα με την ιδέα πως αιφνιδιαστικά θα έφευγαν και η Μαρίτσα και η Δανάη και η Λούλη και η Μαίρη και η Λένα και η Πόπη και... και...

Αλλά μ' αυτές τουλάχιστον είπαμε ταυτόχρονα «αντίο Αλεξάνδρεια».

Έκτοτε περίμενα ανυπόμονα τα γράμματά της.

Με τέτοια λαχτάρα, ώστε γυρνώντας από το σχολείο, το γραμματοκιβώτιο μου έγνεφε από μακριά πως σήμερα είχα γράμμα!

Εγκαταλείποντας την πόλη της ξενοισιάς και των ονείρων ήρθα, τελειώνοντας το Λύκειο, στην πόλη της ελευθερίας, την Αθήνα.

Φοιτήτρια πλέον της Φιλοσοφικής εγώ, της Φαρμακευτικής η Κάτια.

Σε λίγο γνωρίσαμε και τους μετέπειτα συζύγους μας.

Δύο δυσμαχώτατους και ακαταμάχητους Στερεολλαδίτες, ένα φιλόλογο και έναν φαρμακοποιό αντίστοιχα, που μας προσγείωσαν στην ελληνική πραγματικότητα.

Και αν με το αλεξανδρινό κεφάλι μας πιστεύαμε πως θα κάνουμε καλά τον κόσμο με τα φάρμακα η μια και καλύτερο με την φιλολογία η άλλη, εκείνοι μας εισήγαγαν για τα καλά στην έννοια του αγώνα της καθημερινότητας, μετατρέποντας δυο κοριτσάκια έξω καρδιά σε αγωνίστριες της ζωής.

Οι δυο τους μάλιστα υπηρέτησαν ως

στρατιώτες στην περίοδο της χούντας. Για να πάρουν άδεια, έπρεπε να εκφωνήσουν λόγους υμνητικούς στη χούντα.

-Γράψε, γράψε μου έλεγε η Κάτια. Σε σύντομο χρονικό διάστημα έξω από το στρατόπεδο, έπρεπε να γράψω δυο διαφορετικούς λόγους, έναν για τον καθένα.

Απομακρυνόμενοι για να συγκεντρωθώ και να' σου η Κάτια. Τελείωνε, μου έλεγε. Και σε λίγο να' σου την πάλι. Τελείωσες; ρωτούσε.

Παρόλο που μ' έπιαναν ακατάσχετα γέλια για την αδημονία της και το γελοίο της όλης υπόθεσης, έγινα τέτοια υμνωδός της χούντας, που αν τα κείμενα αυτά έβλεπαν το φως της δημοσιότητας, θα με καθίζαν στο σκαμνί με τον Πατακό και με τον Παπαδόπουλο και οι φίλοι μου θα ντρέπονταν για μένα.

Μπορεί η καθημερινότητα, οι χιλίες υποχρεώσεις, οι ετερόχρονες χαρές και στενοχώριες να μας απομάκρυναν τη μια από την άλλη. Δεν έπαψε όμως ποτέ η Κάτια να είναι πάντα «ωσεί παρούσα» στη ζωή μου.

Μπορεί να μην επικοινωνούμε συχνά. Όμως, όταν αυτό συμβαίνει, συνεχίζουμε την κουβέντα εκεί που την είχαμε αφήσει. Σαν να μην πέρασε μια μέρα.

Μπορεί να ήπιαμε καινούριο κρασί, να αποκτήσαμε καινούριους φίλους. Η συμβουλή είναι γνωστή: Το καινούριο κρασί και τους καινούριους φίλους άσ' τους να παλιώσουν, για να τους χαρείς.

Οι καινούριες, μη αλεξανδρινές φίλες μου παλιώσανε κι αυτές πολύ και τις απολαμβάνω δεόντως. Τα σκήπτρα όμως της παλαιότητας ανήκουν στην Κάτια.

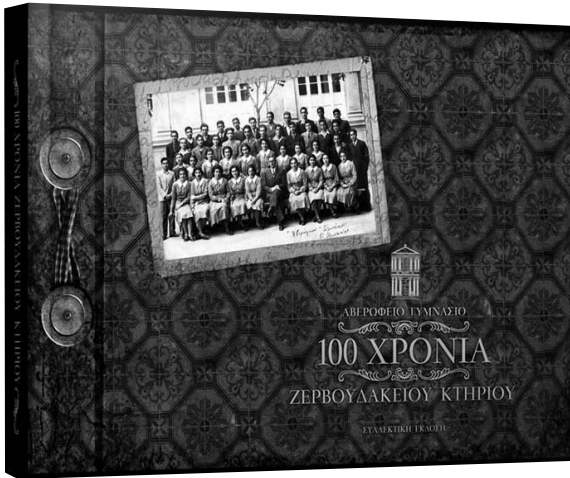
Λιλίκα Κοπιώνη-Κατσούλα

**ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΑΑΣΑ
ΘΑ ΞΑΝΑΒΡΕΘΟΥΜΕ
ΣΤΙΣ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΣΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ**

Τα εύσημα πρέπει να αποδίδονται σ' αυτούς που τα δικαιούνται

Στις αρχές Νοεμβρίου κυκλοφόρησε το Λεύκωμα που εξέδωσε ο ΣΑΑΣΑ για τα 100 χρόνια του Ζεβουδακείου κτιρίου του Αβερωφείου Γυμνασίου της Αλεξάνδρειας.

Στις λίγες γραμμές που ακολουθούν δεν θέλω να ασχοληθούμε ούτε με το εμπεριστατωμένο ιστορικό κείμενο του Σχολείου μας, ούτε με τις 200 παλιές και νέες φωτογραφίες που παραχώρησαν οι μαθητές του τότε και του σήμερα.

Τα καλά προφορικά και γραπτά σχόλια όμως γι' αυτήν την

έκδοση μάς προτρέπουν, έστω και αργοπορημένα, να πούμε ένα ευχαριστώ σε κάποιους που βοήθησαν στην πραγμάτωση αυτής της καλαίσθητης έκδοσης:

Ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ οφείλει ο ΣΑΑΣΑ στον ιστορικό Ευθύμη Σουλογιάννη, που μας παραχώρησε το επιστημονικό του πόνημα για το σχολείο μας.

Στο Σπύρο Καμαλάκη για την εν μέρει οικονομική στήριξη αυτής της έκδοσης.

Για το οπτικό αποτέλεσμα αυτού του Λευκώματος, την καλλιτεχνική δημιουργία και εκτυπωτική επιμέλεια θα πρέπει να δώσουμε τα θερμότερα συγχαρητήριά μας, στην εταιρεία «Carpalis Graphics» του Αβερωφίτη Ηλία Καψάλη. Ο Ηλίας είναι γόνος ιδιοκτήτη μεγάλου τυπογραφείου στην Αλεξάνδρεια. Ο Ηλίας δεν μας έκανε περήφανους μόνο με την έκδοση του Λευκώματός μας, αλλά και με την επιμέλεια δύο πολυτελών Λευκωμάτων για το ναό του Ευαγγελισμού, που εξέδωσε το Ίδρυμα «ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΩΝΑΣΗΣ».

Πριν συμπληρώσω αυτές τις γραμμές, θα ήθελα, έστω και αργοπορημένα, να ευχαριστήσω με όλη μου την καρδιά το Νίκο Μαραγκόπουλο, γιο του Αβερωφίτη Πάνου Μαραγκόπουλου που η εταιρεία του «ΜΕΤΑFORCE» σχεδίασε και δημιούργησε, χωρίς καμία οικονομική επιβάρυνση, τη μοντέρνα ιστοσελίδα του ΣΑΑΣΑ με τη διεύθυνση:

www.averofio.gr ή www.saasa.gr

Για το ΔΣ του ΣΑΑΣΑ
Βασίλης Βαγής

Αβερωφίτης ζητά να αγοράσει το Λεύκωμα
του Γιάννη Χατζηφώτη «ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ»
(πληροφορίες Β. Βαγής)

ΑΡΩΓΟΙ ΤΟΥ ΣΑΑΣΑ

- ΠΑΠΑΔΟΥΡΗΣ ΜΙΧ. & ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ .....120€
- ΖΟΥΒΙΑΣ ΗΛΙΑΣ .....50€
- ΖΑΡΜΠΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ .....50€
- ΝΙΦΛΗΣ ΜΙΧΑΛΗΣ .....30€
- ΑΛΜΠΑΝΗΣ ΒΕΛΕΝΤΖΑΣ.....20€
- ΤΣΟΥΚΑΛΑ ΕΙΡΗΝΗ .....10€
- ΜΟΥΡΜΟΥΔΑΚΗ ΜΑΙΡΗ ....10€
- ΛΑΡΑ ΦΩΚΙΑΛΑΚΗ ΖΗΝ. (εις μνήμη συζύγου της) .....100€
- ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ-ΦΑΣΟΛΗ ΕΜ. (εις μνήμη γονέων και αδελφούτης) .....40€

Οι συναντήσεις των ΑΒΕΡΩΦΙΤΩΝ γίνονται κάθε 4η Τετάρτη του μήνα, στο φιλόξενο χώρο του ΣΑΕ, μετά τις 8.00μμ.

Για το 2010:
22/9 – 27/10 – 22/12
Τον Νοέμβριο,
Σάββατο
20/11, 9 μ.μ.

Τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου & τα τηλέφωνα τους:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ	Βασίλης Βαγής	210 9628721	κιν. 6977325761
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ & Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ	Τάκης Καραγιάννης	210 9710173	κιν. 6945700190
ΕΙΔΙΚ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ	Ντίνα Γοδίνου		κιν. 6934773815
ΤΑΜΙΑΣ	Ειρήνη Καλλιαρεκοπούλου	210 6929149	κιν. 6973013800
ΕΦ. ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ	Πάνος Κατέρης	210 7524298	κιν 6945960052

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ
της ΑΒΕΡΩΦΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
Διανέμεται δωρεάν στα μέλη του.

Εκδότης: Βασίλης Βαγής τηλ.: 210 9628721
e-mail: vayis@saasa.gr

Δημιουργικό-Παραγωγή:
Ράνια Παπαπέτρου τηλ.: 210 2019672

Τα ευνοήματα άρθρα εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων τους.